

Sygn. akt III CSK 224/17

POSTANOWIENIE

Dnia 14 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku K. U.
przy uczestnictwie Gminy L., L.U. i A. M.
o zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 grudnia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 17 marca 2017 r., sygn. akt II Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 17 marca 2017 r. Sąd Okręgowy w K. w sprawie o zasiedzenie zmienił zaskarżone postanowienie Sądu Rejonowego w K. z dnia 18 maja 2016 r.

Wnioskodawca wniósł skargę kasacyjną, wskazując na jej oczywistą zasadność.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na tezie, że skarga jest oczywiście uzasadniona, nie wykazał jednak tej przesłanki, czyli zasadności skargi ewidentnej i niewymagającej głębokiej analizy. Należy przypomnieć, że przyczyna kasacyjna przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. jest spełniona wtedy, gdy skarżący wykaże, iż zaskarżone orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie (np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2006 r., I CZ 15/06, nie publ., z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 listopada 2007 r., II CSK 460/07, nie publ., i z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08 nie publ.).

Wbrew nakazom wynikającym z art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. nie przedstawił wskazanej przyczyny kasacyjnej i jej uzasadnienia w odrębnym wywodzie, lecz odwołał się do uzasadnienia podstaw kasacyjnych, co jest niedopuszczalne. Należy pamiętać, że uzasadnienie podstaw kasacyjnych nie może być utożsamiane z uzasadnieniem przyczyn kasacyjnych, uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania

Poza tym - w istocie - cała argumentacja oparta jest na kwestionowaniu ustaleń i oceny dowodów, co także jest w postępowaniu kasacyjnym niedopuszczalne (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).